

til hvem hun skulde skænke sin Haand. Hun troede ogsaa nok, at han var god og vilde være omhyggelig for hende; og hun kunde heller ikke skjule for sig selv, at Forventningen om Gensynet havde gjort hende urolig og holdt hende længe vaagen de sidste Nætter. Ja, denne Morgenstund lige inden Kirketid havde hun, rent ud sagt, pludselig faaet en heftig Mavepine. Men var det Kærlighed?

Saalænge Per var tilstede, havde hun næsten været overbevist om, at hun ikke holdt af ham. Den Forandring, der var foregaaet med hans Ydre, bidrog nu ogsaa til at gøre ham ligesom fremmed for hende, omend hun fandt, at den ikke misklædte ham. Nu, da han var borte, syntes hun alligevel, at der var bleven underlig tomt i Præstegaarden, og Resten af Dagen sneg sig hen for hende, uden at hun rigtig kunde finde Hvile noget Sted. Hun flyttede sig fra Stol til Stol, fra Stue til Stue og begyndte at føle det som en Ulykke, at hun nogensinde havde lært ham at kende. Denne Uro og Usalighed, der var hendes Natur saa fremmed, pinte og beskæmmede hende. Tilsidst sad hun ved Vinduet inde i sit eget lille Kammer og stirrede fortabt ud i Haven, hvor Solen i sin Nedgang forblødte bag de rimhvide Træer.

Hun tænkte paa en eventyrlig Skikkelse — en Sagnhelt, som Per under Besøget havde kaldt frem i hendes Erindring, og hvis Billede siden havde forfulgt hende. Med sit tavse, indesluttede Væsen, sit blege Ansigt, sit store, mørke Skæg og disse underlige Havmandsøjne havde han mindet hende om „Den flyvende Hollænder“, saaledes som denne var bleven fremstillet i en Opera, hun for et Aarstid siden havde hørt i